

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 08, 2013

Nummer 8, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ7948](#) 19-04-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ1477](#) 12-04-2013

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6062](#) 28-11-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ5968](#) 10-10-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6014](#) 26-09-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6692](#) 05-09-2012

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ7288](#) 26-03-2013

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ6724](#) 13-03-2013

RECHTSPRAAK

Hof heeft devolutieve werking van appel miskend en had moeten beoordelen of benoeming van BJZ tot voogd over adoptiekind een inbreuk zou maken op artikel 8 EVRM

Twee in Nederland woonachtige adoptiefouders met de Duitse nationaliteit hebben in Ghana een minderjarig kind geadopteerd en overgebracht naar Nederland. Zij beschikten niet over beginseltoestemming van het Ministerie van Justitie en zij hadden evenmin de toelating van het kind tot Nederland geregeld.

De rechtbank heeft Bureau Jeugdzorg (BJZ) belast met de voorlopige voogdij over het kind. Vervolgens heeft de Raad voor de Kinderbescherming de rechtbank verzocht BJZ tot voogd te benoemen. De adoptiefouders hebben verweer gevoerd. Voor zover er sprake is van een gezagsvacuüm hebben zij primair verzocht hen gezamenlijk te benoemen tot voogd. De rechtbank heeft overwogen dat de adoptiefouders weliswaar naar Ghanees recht het gezag over het kind hebben verkregen, maar dat een erkenning van de adoptie door een Nederlandse rechter noodzakelijk is om te bewerkstelligen dat dit rechtsgevolg ook in Nederland aan de Ghanese adoptie wordt verbonden. De adoptiefouders hebben daarom ten gevolge van de Ghanese adoptie niet het gezag over het kind verkregen. Vervolgens heeft de rechtbank onderzocht wie met de voogdij moet worden belast en heeft zij geoordeeld dat bij de beantwoording van de vraag of het ontbreken van de beginseltoestemming aan toekenning van de voogdij aan de adoptiefouders in de weg staat, het belang van het kind dient te worden vooropgesteld. Op grond van diverse omstandigheden heeft de rechtbank geoordeeld dat het in het belang van het kind is dat de adoptiefouders worden belast met de voogdij. De rechtbank heeft in het midden gelaten of de Ghanese adoptieprocedure correct is verlopen en heeft geoordeeld dat de adoptiefouders geen belang hebben bij een beslissing over de door hen gestelde schending van artikel 21 VWEU, aangezien de Ghanese adoptiebeslissing (nog) niet in Duitsland is erkend. Voorts missen de adoptiefouders belang bij een beslissing over de gestelde strijd met artikel 8 EVRM. De rechtbank heeft de adoptiefouders belast met de voogdij en het meer of anders verzochte afgewezen. In appel heeft het hof geoordeeld dat het in het belang van het kind noodzakelijk is dat de voogdij door BJZ wordt uitgeoefend en dat de voogdij en de opvoeding derhalve gesplitst zijn. Hoewel het hof is gebleken dat het op dit

moment goed gaat met het kind, sluit het hof adoptiegerelateerde problematiek als gevolg van mogelijk aanwezige kindproblematiek en eventuele ontwikkelingsachterstanden, welke de ontwikkeling van het kind ernstig kunnen schaden, in de toekomst zeker niet uit. Het komt er volgens het hof dan ook op aan dat de adoptiefouders het kind bij mogelijke problemen in de toekomst kunnen opvangen en begeleiden en zij dienen daartoe over de benodigde specifieke capaciteiten te beschikken. Het hof ziet hierin een rol weggelegd voor BJZ om de adoptiefouders te begeleiden met specifieke kennis van adoptieproblemen en om hun opvoedingsdraagkracht en -vaardigheden te versterken en aldus de ontwikkelingskansen van de minderjarige te verhogen. Dat een splitsing tussen de voogdij en opvoeding een te grote belasting voor de adoptiefouders teweeg zou brengen, doet daaraan volgens het hof niet af. Het hof heeft de bestreden beschikking vernietigd en BJZ belast met de voogdij. In cassatie wordt geklaagd dat het hof ten onrechte heeft nagelaten te oordelen over de stelling van de adoptiefouders dat benoeming van BJZ tot voogd een inbreuk zou maken op artikel 8 EVRM. Deze klacht slaagt. De rechtbank heeft deze stelling niet beoordeeld omdat de adoptiefouders daarbij geen belang hadden, maar in verband met de devolutieve werking van het hoger beroep mocht het hof niet komen tot een andere beslissing dan de rechtbank zonder die stelling alsnog in de beoordeling te betrekken. Nu daarvan niet blijkt, moet ervan worden uitgegaan dat het hof de devolutieve werking heeft miskend. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar een ander hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ7948

Zaaknummer: 12/02994

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Stoornis in de zin van de wet BOPZ hoeft niet te zijn vermeld in de DSM IV

De Hoge Raad oordeelt dat geen rechtsregel meebrengt dat een stoornis van de geestvermogens in de zin van artikel 1 lid 1, aanhef en onder d, Wet Bopz slechts kan worden aangenomen indien die is omschreven in de DSM IV.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ1477

Zaaknummer: 13/00256

Wetsartikelen: 1 lid 1 Wet Bopz

RECHTSPRAAK

Falen BJZ beloond met verlenging ondertoezichtstelling

Bureau Jeugdzorg verzoekt de ondertoezichtstelling van de minderjarige te verlengen voor de duur van één jaar. De minderjarige is verstandelijk beperkt, heeft problemen met agressieregulatie en groeit op in een gesloten gezinssysteem dat moeilijk hulp van buitenaf accepteert. Deze omstandigheden brengen de kinderrechter tot het oordeel dat de gronden voor een ondertoezichtstelling nog onverkort aanwezig zijn (artikel 1:254 lid 1 BW).

De kinderrechter constateert ook dat de ondertoezichtstelling van de minderjarige tot op heden weinig positief effect heeft gehad. De gezinsvoogd heeft kennelijk nauwelijks contact gehad met de minderjarige. Gedurende de sporadische contactmomenten die hebben plaatsgevonden, blijkt de gezinsvoogd de minderjarige slechts op negatieve wijze te hebben benaderd. De kinderrechter vindt dat de samenwerking tussen de gezinsvoogd en de minderjarige aanzienlijk moet worden verbeterd, maar verlengt de ondertoezichtstelling van de minderjarige desondanks voor de duur van zes maanden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ7288

Zaaknummer: JE RK 12-3255 C/09/431572

Wetsartikelen: 1:254 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep afgewezen omdat advocaat de gevraagde stukken niet heeft overgelegd

Bij de bestreden beschikking is de minderjarige onder toezicht gesteld voor de duur van een jaar. De ouders verzoeken het hof deze beschikking te vernietigen. De advocaat van de ouders heeft in hoger beroep enkel de bestreden beschikking en het proces-verbaal van de mondelinge behandeling overgelegd. Ondanks herhaald verzoek heeft de advocaat de door het hof opgevraagde stukken, te weten het verzoekschrift van de raad met onderliggende stukken niet overgelegd. Het hof overweegt dat appellandt ingevolge artikel 34 lid 1 RV verplicht is de processtukken over te leggen. Het hof is in casu van oordeel dat de advocaat zich onvoldoende heeft ingespannen om de ontbrekende stukken te overleggen. Op grond van het 3e lid van artikel 34 RV kan het hof ook zelf de stukken opvragen. Het hof acht hiervoor echter onvoldoende grond aanwezig nu onvoldoende is gesteld of gebleken dat de ouders het verzoekschrift met de stukken niet zelf hebben ontvangen. De advocaat had ook de raad kunnen vragen de stukken toe te zenden. De stelling van de advocaat dat deze de stukken ondanks zijn herhaald verzoek bij de rechtbank niet werden verstrekt, vormt gelet op het bovenstaande voor het hof onvoldoende aanleiding om gebruik te maken van het bepaalde in artikel 34 lid 3 RV. De advocaat van de ouder wordt niet nogmaals de gelegenheid geboden zelf de stukken aan te leveren. Het hof wijst het hoger beroep, nu een beoordeling zonder de ontbrekende stukken niet mogelijk is, af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-11-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6062

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 34 RV

RECHTSPRAAK

Overledene 'verkeerd' begraven; kosten herbegraven voor rekening tekortgeschoten bewindvoerder

De overledene heeft testamentair bepaald op welke begraafplaats hij te zijner tijd begraven wil worden. Echter, wanneer hij komt te overlijden, wordt aan die wens geen uitvoering gegeven. De overledene verbleef voor zijn overlijden al enige tijd in een zorginstelling en stond onder bewind. De uitvaart van de overledene werd verzorgd door de zorginstelling, die onbekend was met het testament van de overledene. Volgens de executeur testamentair is voornoemde fout te wijten aan het tekortschieten van de bewindvoerder. De overledene moet worden herbegraven. De daarmee gepaard gaande kosten wil de executeur testamentair verhalen op de bewindvoerder.

De bewindvoerder stelt dat het bewind door het overlijden van de overledene is geëindigd (artikel 1:449 BW). Daarmee is ook haar taak als bewindvoerder geëindigd (artikel 1:448 BW). Dat de overledene niet conform het testament is begraven, kan haar daarom niet worden toegerekend.

Volgens de kantonrechter staat vast dat de bewindvoerder beschikte over een afschrift van het testament van de overledene. Het had dan ook op haar weg gelegen om dit testament te raadplegen voorafgaand aan de uitvaart. De taken van een bewindvoerder eindigen weliswaar door het overlijden van de rechthebbende, maar desondanks rust op de bewindvoerder de afrondende taak om ervoor te zorgen dat de uitvaart conform de laatste wil van de overledene geschiedt. Een uitvaart heeft immers ook financiële consequenties. Het toezicht daarop valt daarom eveneens onder het takenpakket van de bewindvoerder. Volgens de kantonrechter is de bewindvoerder tekortgeschoten in haar taak als een goed bewindvoerder. Dat de overledene nu moet worden herbegraven, is een rechtstreeks gevolg van die tekortkoming. De daarmee gepaard gaande kosten dienen daarom voor rekening van de bewindvoerder te komen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ6724

Zaaknummer: 573133 \ CV EXPL 12-1196o

Wetsartikelen: 1:448 BW en 1:449 BW

RECHTSPRAAK

Partijen zijn bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven inzake partneralimentatie. Niet relevant is of en in hoeverre er sprake is van een wijziging van omstandigheden als bedoeld in artikel 1:401 BW

Bij de echtscheidingsbeschikking is een door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie vastgesteld met ingang van 1 oktober 2006, waarbij de tussen partijen getroffen regelingen, zoals neergelegd in het door partijen ondertekende echtscheidingsconvenant in de beschikking zijn opgenomen. In het convenant is onder meer opgenomen dat de man in staat is € 862 per maand aan de vrouw te voldoen als financiële bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud. Uitgangspunt van partijen is dat zij dezelfde bestedingsruimte zullen hebben. Daartoe is opgenomen dat, indien de vrouw meer gaat verdienen omdat zij meer gaat werken, zij dit zal mededelen aan de man. Het onderlinge verschil ten opzichte van de bruto maandinkomsten van beiden, excl. vakantiegeld wordt vervolgens berekend, waarna de financiële bijdrage met 1/3 van het verschil zal worden verminderd. De man heeft de rechtbank verzocht de partneralimentatie op nihil te stellen en voor recht te verklaren dat hij tot en met april 2011 een teveel aan partneralimentatie heeft betaald van € 7.000,72, onder bepaling dat de vrouw dit bedrag aan hem dient terug te betalen. Deze verzoeken heeft de rechtbank afgewezen, waarop de man in hoger beroep is gekomen. Het hof ziet zich voor de vraag gesteld wat partijen in het convenant hebben afgesproken en welke consequenties daaraan verbonden moeten worden. De rechtbank heeft in de bestreden beschikking bij de uitleg van het convenant de Haviltexnorm toegepast. Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank hierbij niet op een verkeerde wijze geoordeeld. Het inkomen van de vrouw is toegenomen omdat zij meer is gaan werken, zodat ingevolge het convenant de bestedingsruimte opnieuw moeten worden vastgesteld. Het hof overweegt dat partijen hiermee bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. De stelling van de man dat de tussen partijen getroffen regeling ongewenste uitkomsten tot gevolg heeft en dat om die reden het convenant dient te worden gewijzigd treft geen doel. Gesteld noch gebleken is dat na het tot stand komen van de overeenkomst een wijziging in de omstandigheden is ingetreden die meebrengt dat de vrouw naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst niet mag verwachten. Met de rechtbank is het hof voorts van oordeel dat de man redelijkerwijs mocht verwachten dat de verrekening pas zou

plaatsvinden vanaf het moment dat de structurele meerinkomsten aan de zijde van de vrouw werden gerealiseerd, en niet al na twee maanden. Hierover is immers niets vastgelegd. Naar het oordeel van het hof dienen partijen op grond van wat zij zijn overeengekomen te bezien of de vergelijking van de bestedingsruimte aanleiding geeft de partneralimentatie te wijzigen. Niet relevant is hier of en in hoeverre er sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden als bedoeld in artikel 1:401 BW. Het hof komt dan ook niet toe aan een beoordeling van behoefte en draagkracht. Tussen partijen is voorts nog in geschil of de vrouw de teveel betaalde alimentatie moet terugbetalen. Vast is komen te staan dat de vrouw te veel partneralimentatie heeft ontvangen, maar nie veel hoog als de man stelt. De vrouw heeft verklaard dat zij het rechtvaardig vindt dat zij het teveel betaalde terug dient te betalen. Omdat het hof de hoogte van het bedrag niet kan vaststellen, volstaat het hof met de bepaling dat de vrouw het door de man teveel aan de vrouw betaalde moet terugbetalen. Voor het overige volgt bekrachtiging van de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 10-10-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ5968

Zaaknummer: 200.106.491/01

Wetsartikelen: 1:401 BW

RECHTSPRAAK

Adoptieverzoek afgewezen: er is niet voldaan aan de voorwaarde dat het kind niets van de man in hoedanigheid van ouder heeft te verwachten.

Bij de beschikking waarvan beroep heeft de rechtbank het adoptieverzoek van de moeder en haar partner (niet de vader) afgewezen. Van deze beschikking zijn verzoekers in hoger beroep gekomen. Het hof diende tevens een beslissing te geven inzake het verzoek van de man (de verwekker) om vervangende toestemming tot erkenning te verlenen. Het hof heeft in die kwestie, alvorens een beslissing hierin te nemen, bij tussenbeschikking een DNA-onderzoek gelast. De uitslag van dit onderzoek luidde vervolgens dat de man met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de verwekker is van de minderjarige. Het hof heeft daarop de bestreden beschikking, waarbij aan de man vervangende toestemming tot erkenning is verleend, bekrachtigd. Met betrekking tot het adoptieverzoek overweegt het hof dat, gelet op het bepaalde in art 1: 227 BW, de feiten zoals die zijn komen vast te staan, strijden met de toewijzing van het adoptieverzoek. De man kent de moeder al eenentwintig jaar en is van begin af aan bij de opvoeding van de minderjarige betrokken geweest. De man heeft ook financiële bijdragen geleverd voor de minderjarige en wil nadrukkelijk een rol in het leven van de minderjarige blijven spelen, de man is zeer betrokken op de minderjarige en de minderjarige weet ook dat de man haar vader is. Er is een ouderschapsplan opgesteld en de man en de minderjarige hebben contact met elkaar. De conclusie dat de minderjarige in de toekomst niets meer van de man in zijn hoedanigheid van ouder te verwachten heeft is dan ook niet gerechtvaardigd, aldus het hof. Nu niet voldaan is aan de voorwaarde dat op het tijdstip van de adoptie vaststaat en voor de toekomst redelijkerwijs te voorzien is dat het kind niets van de man in de hoedanigheid van ouder heeft te verwachten, bekrachtigt hof de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-09-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6692

Zaaknummer: 200.088.919/01

Wetsartikelen: 1:227 Bw

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Hof acht vaderschap voldoende bewezen op grond van inhoud vonnis uit 1967

De rechtbank heeft bij eerdere beschikking de beslissing op het verzoek van verzoekster tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de inmiddels overleden (vermoedelijke) verwekker aangehouden, in afwachting van de resultaten van het DNA-onderzoek. Die resultaten komen niet, omdat geen DNA-materiaal beschikbaar komt. Vervolgens heeft de rechtbank bij de bestreden beschikking het verzoek tot gerechtelijke vaststelling afgewezen. Verzoekster komt in hoger beroep van deze beschikking en verzoekt het hof, voor zover het hof daartoe aanleiding ziet, het Universitair Medisch Centrum Utrecht ex art. 843a Rv te bevelen het daar bewaard DNA-materiaal van de man vrij te geven voor een deskundigenonderzoek. De vrouw voert aan dat, voor zover uit het vonnis van 6 maart 1967, waarin de rechtbank destijds bewezen heeft geacht dat de moeder van verzoekster in het conceptietijdvak vleeselijke gemeenschap heeft gehad met de man, het vaderschap niet blijkt, dit voorts kan blijken uit voornoemd DNA-materiaal. Het hof oordeelt dat uit het vonnis van 6 maart 1967 gelet op de inhoud van de getuigenverklaringen, en het daaraan verbonden oordeel van de rechtbank, waarbij de man veroordeeld werd tot betaling van een uitkering ten behoeve van de verzorging en opvoeding van verzoekster, voldoende vaststaat dat de man de verwekker is van de vrouw. De beletselen ex art. 1:207 lid 2 BW doen zich niet voor, zodat het hof overgaat tot vernietiging van de bestreden beschikking en gerechtelijke vaststelling van het vaderschap.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 26-09-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BZ6014

Zaaknummer: 200.105.049/01

Wetsartikelen: 1:207 BW